

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 404/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. F., K., zastúpenej JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 136/2008 z 25. júna 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2008 doručená sťažnosť M. F., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 136/2008 z 25. júna 2008, ktorou sťažovateľka žiadala vydať tento nález:

„Právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 prvá veta Dohovoru a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby sa vec prerokovala v jej prítomnosti zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4 Cdo 136/2008 zo dňa 25.6.2008 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 136/2008 zo dňa 25.6.2008 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

Zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplynulo, že Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 385/2007 v právnej veci starostlivosti o maloletého M. F. (ďalej len „maloletý“), za účasti sťažovateľky (matky maloletého) a otca maloletého, rozhodoval o návrhu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v H. na vydanie predbežného opatrenia, ktorým bude predbežne zakázaný styk otca maloletého s maloletým. Z tohto návrhu vyplynulo, že Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 CoP 7/2006 ešte zo 16. októbra 2006 upravil styk otca s maloletým tak, že otec je oprávnený stýkať sa s ním každý párný týždeň v mesiaci po dve hodiny v zariadení sociálnoprávnej ochrany a sociálnej kurately v H. na Referáte poradenskopsychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v H. Pracovníčky tohto orgánu sa dohodli so sťažovateľkou na čase a podmienkach kontaktu a poskytli jej psychologické poradenstvo týkajúce sa prípravy dieťaťa na stretnutia s otcom, pričom stretnutia sa mali uskutočniť 2. júla 2007, 10. júla 2007 a 23. júla 2007, avšak neuskutočnilo sa ani jedno stretnutie z dôvodu, že maloletý bol v starostlivosti pediatra a psychiatra. Keďže z lekárskeho správ predložených sťažovateľkou vyplynulo, že sa odporúča dôsledne zabrániť kontaktom maloletého s otcom, pretože maloletý je vystavený

nadmernému stresu, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v H. navrhol predbežne zakázať otcovi styk s maloletým.

Okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 19 P 385/2007 z 10. októbra 2007 (predbežným opatrením) tak, že predbežne zakázal styk otca maloletého s maloletým. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z lekárskej správy MUDr. S. H. z 3. septembra 2007 vyplýva, že maloletý bol v jeho ambulancii vyšetrovaný v priebehu roku 2007 v súvislosti s reakciou na ťažký stres z kontaktu s otcom s doporučením zabrániť akémukoľvek kontaktu otca so synom. Navyše samotný maloletý požiadal svojho otca listom z 2. októbra 2007, aby ho nechal na pokoji, uviedol, že ho nemá rád a stretávať s ním sa nechce. Okresný súd ďalej zistil, že otec dieťaťa podal návrh na výkon rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 CoP 7/2006 zo 16. októbra 2006 (konanie je vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 19 Em 1/2007), v ktorom tvrdil, že sťažovateľka bráni jeho styku s maloletým. Okresný súd v konaní sp. zn. 19 Em 1/2007 vyzval sťažovateľku, aby sa rozhodnutiu krajského súdu podrobila, a následne jej uložil uznesením sp. zn. 19 Em 1/2007 zo 4. septembra 2007 pokutu. Sťažovateľka sa proti tomuto rozhodnutiu odvolala, k odvolaniu pripojila lekársku správu MUDr. S. H. z 3. septembra 2007 a list maloletého otcovi z 2. októbra 2007. K záveru, že maloletý je značne oslabený nadmerným stresom z núteného kontaktu s otcom, dospela pri kontrolnom psychologickom vyšetrení aj PhDr. E. S., čo vyplynulo z jej správy z 19. júna 2007. Z týchto dôvodov okresný súd predbežným opatrením zakázal styk otca s maloletým.

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 19 P 385/2007 z 10. októbra 2007 podal otec odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoP 29/2007 z 15. februára 2008 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil a návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Krajský súd v odvolacom konaní doplnil dokazovanie výsluchom maloletého, jeho otca a sťažovateľky. Z výsluchu otca krajský súd zistil, že naposledy sa s maloletým stretol 16. novembra 2000, maloletému nikdy neublížil a maloletý sa ho nemá prečo báť. Z výsluchu sťažovateľky vyplynulo, že zdravotný stav maloletého je nepriaznivý, má strach z otca a sama maloletého nijako neovplyvňuje. Z výsluchu maloletého pred krajským súdom vyplynulo, že stretávať sa s otcom nechce, hoci otec samotnému maloletému neublížil, ublížil však sťažovateľke, a v prípade, ak konanie pred súdom dopadne tak, že sa nebude musieť stretávať s otcom, so sťažovateľkou to oslávia.

Krajský súd svoje rozhodnutie založil na závere, že nevyhnutnosť dočasnej úpravy pomerov nebola v konaní preukázaná, od posledného rozhodnutia krajského súdu o úprave styku k styku maloletého a jeho otca nedošlo, preto, ak sa zhoršil jeho zdravotný stav, nedošlo k tomu v dôsledku styku otca s maloletým. V závere svojho rozhodnutia krajský súd zdôraznil, že je nevyhnutné jeho skoršie rozhodnutie o úprave styku otca s maloletým rešpektovať, k čomu by mal prispieť i Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v H.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 CoP 29/2007 z 15. februára 2008 dovolanie, ktorým žiadala napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu. Svoje dovolanie odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, z tohto dôvodu považovala svoje dovolanie aj za prípustné. K odňatiu možnosti sťažovateľke konať pred súdom malo dôjsť tým, že pred výsluchom maloletého krajským súdom na pojednávaní boli sťažovateľka, jej právna zástupkyňa a otec maloletého krajským súdom vyzvaní, aby opustili pojednávaciu miestnosť, a následne tak bol vypočutý krajským súdom maloletý bez prítomnosti sťažovateľky a jej právnej zástupkyne. Stalo sa tak napriek tomu, že sťažovateľka bola účastníčkou konania a napriek tomu, že zákon neumožňuje obmedziť účasť právnych zástupcov pri výsluchu maloletého dieťaťa. Sťažovateľka a ani jej právna zástupkyňa tak nemohli klásť otázky vyslúchanému maloletému. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie i na obsahu výpovede maloletého. Právna úprava občianskeho súdneho konania, pokiaľ ide o možnosť obmedziť prítomnosť rodičov pri výsluchu ich maloletého dieťaťa, má za cieľ umožniť súdu zistiť skutočný názor maloletého dieťaťa, keďže tento nemusí byť maloleté dieťa často schopné vysloviť otvorene pred svojimi rodičmi. Neexistuje však žiadny argument pre záver, že by z takéhoto dokazovania mali byť vylúčení právni zástupcovia rodičov maloletého dieťaťa, pretože v ich prípade ide spravidla z pohľadu dieťaťa o osoby cudzie, rovnako ako cudzími pre dieťa sú osoby konajúce v mene kolízneho opatrovníka.

Najvyšší súd o podanom dovolaní sťažovateľky rozhodol uznesením sp. zn. 4 Cdo 136/2008 z 25. júna 2008 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dovolanie sťažovateľky nie je prípustné, pretože podľa názoru najvyššieho súdu postupom krajského súdu nedošlo k odňatiu sťažovateľke možnosti pred krajským súdom konať, a to ani v súvislosti s výsluchom maloletého vykonaným krajským súdom bez prítomnosti sťažovateľky a jej právnej zástupkyne. Najvyšší súd vychádzal

z toho, že ak Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) nepochybne umožňuje vykonať výsluch maloletého bez prítomnosti jeho rodičov, ktorí sú účastníkmi konania, možno tento výsluch vykonať aj bez prítomnosti ich právnych zástupcov, pretože právnemu zástupcovi s plnou mocou pre celé konanie nemožno priznať v konaní viac práv, než má účastník, ktorého zastupuje.

Sťažovateľka odôvodnila v sťažnosti doručenej ústavnému súdu tvrdené porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky napriek tomu, že bolo prípustné, pretože v konaní pred krajským súdom bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodov tak, ako boli uvedené sťažovateľkou v podanom dovolaní, najmä preto, že sťažovateľke a ani jej právnej zástupkyňi nebolo umožnené klásť vyslúchanému maloletému otázky, pričom ak by takúto možnosť mali, malo by to zásadný vplyv na celkový obsah výpovede maloletého. Najvyšší súd neposkytol preto sťažovateľke ochranu, ktorú jej bol povinný poskytnúť. Ustanovenie § 100 ods. 3 OSP presne definuje okruh osôb, bez účasti ktorých možno výsluch maloletého vykonať, a to tak, že ide o rodičov maloletého dieťaťa a osoby zodpovedné za výchovu maloletého. Právny zástupca sťažovateľky nebol žiadnou z takto definovaných osôb, preto sa na právneho zástupcu rodiča ustanovenie § 100 ods. 3 OSP nevzťahuje. Ak najvyšší súd dospel k inému záveru, jeho rozširujúci výklad tohto ustanovenia nebol ústavne konformný, bol arbitrárny a obmedzil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, a teda jeho rozhodnutie je v rozpore s objektívnym právom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však len také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl., § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami (napr. I. ÚS 204/08), a to napríklad aj podaním nového návrhu na vydanie predbežného opatrenia v prípade, ak medzičasom dôjde k zmene pomerov odôvodňujúcim vydanie predbežného opatrenia v ďalšom priebehu občianskeho súdneho konania.

Ako výslovne vyplýva z petitu sťažnosti sťažovateľky, k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 136/2008 z 25. júna 2008 tým, že najvyšší súd meritórne neprerokoval dovolanie sťažovateľky a odmietol ho napriek tomu, že bolo podľa jej názoru prípustné, pričom navyše najvyšší súd svoje rozhodnutie založil na rozširujúcom výklade ustanovenia § 100 ods. 3 OSP, ktorý nebol ústavne konformný, bol arbitrárny, v dôsledku čoho je rozhodnutie najvyššieho súdu v rozpore s objektívnym právom.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02), ak bol postup súdu v súlade so zákonom.

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Cdo 136/2008 z 25. júna 2008, pokiaľ ide o posudzovanie prípustnosti dovolania založenej na tvrdení sťažovateľky, podľa ktorého jej bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] v súvislosti s priebehom výsluchu jej maloletého dieťaťa, uviedol:

„Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by odvolací súd v prejednávanej veci v prípade matky maloletého nerešpektoval niektoré z týchto práv.

Ak je účastníkom konania maloleté dieťa, ktoré je schopné vzhľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého dieťaťa súd zisťuje prostredníctvom jeho zástupcu alebo príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí, alebo výsluchom maloletého dieťaťa aj bez prítomnosti rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa (§ 100 ods. 3 O.s.p.).

Doplnenie citovaného ustanovenia § 100 ods. 3 O.s.p. zákonom č. 353/2003 Z. z. (s účinnosťou od 1. septembra 2003) bolo vyvolané súdno-aplikačnou praxou, ktorá často vyžaduje, aby v záujme riadneho zistenia skutkového stavu predovšetkým v konaniach týkajúcich sa starostlivosti o maloleté deti bolo vypočuté i maloleté dieťa. Ide o riešenie základného procesného rámca na tento úkon, ktorý doposiaľ v procesných predpisoch nebol

upravený a ktorý je v súlade s článkom 3 a článkom 12 Dohovoru o právach dieťaťa (Oznámenie č. 104/1991 Zb.). Podľa tohto ustanovenia zákon priamo dáva súdu možnosť v konaní, ktorého účastníkom je maloleté dieťa (vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je maloleté dieťa účastníkom konania vždy) zistiť názor maloletého dieťaťa buď sprostredkované, alebo bezprostredne výsluchom maloletého dieťaťa, a to aj bez prítomnosti rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa. Z uvedeného je potom treba vyvodit', že ak má súd zákonnú možnosť pri zisťovaní názoru maloletého dieťaťa jeho výsluchom v konaní (ktorého je dieťa účastníkom) vylúčiť rodičov, prípadne iné osoby zodpovedné za výchovu maloletého dieťaťa (tiež v postavení účastníkov konania) z takéhoto úkonu (t.j. legálne obmedziť výkon jedného z ich procesných práv), vzťahuje sa možnosť vylúčenia z tohto úkonu aj na zástupcov rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa bez ohľadu na to, že v ustanovení § 100 ods. 3 O.s.p. uvedené nie sú. Splnomocnený zástupca rodiča maloletého dieťaťa v súdnom konaní (s plnomocenstvom udeleným na celé konanie) totiž aj keď je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O.s.p.), nemá postavenie účastníka konania, ale osoby zúčastnenej na konaní a nemožno mu v konaní priznať viac práv, ako samotnému účastníkovi. Preto nie je odňatím možnosti účastníka (v danom prípade matky maloletého dieťaťa) konať pred súdom, ak súd zisťuje názor maloletého dieťaťa jeho výsluchom nielen bez prítomnosti rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa, ale aj bez prítomnosti ich zástupcov.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie matky maloletého dieťaťa je neprípustné, preto ho odmietol (§243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré podané dovolanie sťažovateľky odmietol. Jeho odôvodnenie po formálnej stránke spĺňa všetky kritériá, ktoré musí odôvodnenie súdneho rozhodnutia spĺňať v zmysle Občianskeho súdneho poriadku.

Rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto v tomto prípade považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože najvyšší súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľky neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, a preto v danom prípade nemohol ani porušiť označené základné práva sťažovateľky. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Preto odmietol ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2008